

Вук је добро знао да чита и пише. По свој прилици, боље и од већине калуђера, можда и од оног кога је послуживао. Није било потребно да остаје даље међу калуђерима, те га је отац ускоро одвео из манастира. Кад је његовом сину већ било суђено да чува овце, козе, нека онда чува по Тршићу његове сопствене. Зашто да породица тражи туђина за пастира, а да њено чељаде чува џабе архимандритово благо.

И тако је Вук постао пастир. Од раног јутра нестајао је заједно са козама и овцама међу буквама, храстовима, липама, брестовима и лескама. Врбе су биле доле, уз саму Жеравију, а горе, по ретким стрмим пропланцима, пасле су овце; негде до њих, невидљиве у густим шумарицама, козе су гризле кору са младика. Око куће и дрвених амбара, око торова и тек искрчених њива биле су шуме, пуне скривених стрмих увала, у којима су дањивали јазавци, лисице, вуци. Њима су у трку промицале срне. Кроз шуму је водио пут за очеву воденицу. Густе, беспутне шуме затварале су пастиру видик према Гучеву. Једино у позну јесен, кад лишће опадне, неки пастир могао је да види целу родну планину, онај њен далеки гребен, који је за њега представљао крај света, место где се састају небо и земља. Гучево је тада било тамно, голо, намрштено као и јесењи облаци...

Из далеких прича, као и из казивања других херцеговачких досељеника, Вуку је остала у сећању и слика Петњице, сиромашног села у кршу испод Дурмитора, постојбине Караџића, његових предака и рођака, који су као јунаци из паса у пас гинули у бојевима против Турака. Тршић, Гучево, Жеравија – све му се то чинило тако малено према Дурмитору, без краја и конца, и према хучниј некој реци Комарници, за коју су гусари говорили како чак и планину на двије пресеца.

Па ипак, Жеравију ни за шта на свету није давао. На њеном току испод куће, као дете, о Богојављању, „ујутру прије сунца“ пробијао је лед да би се умио студеном водом. У пролеће, чим озелене леске, гулио је са њих младу кору и њом захрањивао јагањце. После, кад наједри буква, правио је лаке котарице од њене коре и пунио их соком са ољуштена дебла: брао је јаглике, слушао кукавицу и трагао за птичијим гнездима. Уочи Ивањдана раздрагани пастири на брежуљцима изнад реке палили су липове коре. У лето је дечак најрадије ловио пастрмке по Жеравији. На Жеравији је непрестано чегртала тајанствена очева воденица.